

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE GALATENI

CAPITOLUL 1

Urare

¹Pavel, apostol nu de la oameni, nici* printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți,

²și toți frații care sunt împreună cu mine, către Bisericile Galatiei:

³Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos!

⁴El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.

⁵A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Nestatornicia galatenilor

⁶Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă evanghelie.

⁷Nu doar că este o altă evanghelie, dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.

⁸Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!

⁹Cum am mai spus, o spun și acum: Dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

¹⁰Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

Evanghelia lui Pavel

¹¹Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească,

¹²pentru că n-am primit-o, nici* n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.

¹³Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea

¹⁴și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești.

¹⁵Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale

¹⁶să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată n-am întrebat pe niciun om,

¹⁷nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.

¹⁸După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cincisprezece zile.

¹⁹Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli decât pe Iacov, fratele Domnului.

²⁰În cele ce vă scriu, iată*, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

²¹După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei.

²²Și eram încă necunoscut la față Bisericii lui Hristos care sunt în Iudeea.

²³Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.”

²⁴Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

CAPITOLUL 2

Încuviințarea apostolilor

¹După paisprezece ani, m-am* suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba și am luat cu mine și pe Tit.

²M-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am* arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc eu între neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg** sau să fi alergat în zadar.

³Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur

⁴din pricina fraților* mincinoși, furișți și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia** pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să† ne aducă la robie;

⁵noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul* Evangheliei să rămână cu voi.

⁶Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva – orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu** nu caută la fața oamenilor – aceștia, zic, ei, cei cu vază, nu† mi-au adăugat nimic.

⁷Ba dimpotrivă, când au văzut* că mie îmi** fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur –

⁸căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur făcuse* și din mine apostolul neamurilor** –

⁹și când au cunoscut harul* care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.

¹⁰Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.

Pavel înfruntă pe Petru

¹¹Dar* când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotriva în față, căci era de osândit.

¹²În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el* mânca împreună cu neamurile, dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte de teama celor tăiați împrejur.

¹³Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor.

¹⁴Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul* Evangheliei, am spus lui Chifa în față** tuturor: „Dacă† tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?”

¹⁵Noi* suntem iudei din fire, iar nu păcătoși** dintre neamuri.

¹⁶Totuși, fiindcă știm* că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci** numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin† faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.

¹⁷Dar, dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși*, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!

¹⁸Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege.

¹⁹Căci eu, prin* Lege, am** murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.

²⁰Am fost răstignit* împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit† și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

²¹Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă* neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.

CAPITOLUL 3

Legea și credința

¹O, galateni nehibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?

²Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței?

³Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început* prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?

⁴În zadar* ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!

⁵Cel ce* vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?

⁶Tot așa și „Avraam* a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.

⁷Înțelegeți și voi dar că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.

⁸Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea* că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

⁹Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

¹⁰Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

¹¹Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”.

¹²Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.”

¹³Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”,

¹⁴pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

Făgăduința și Legea

¹⁵Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament*, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.

¹⁶Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos**.

¹⁷Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

¹⁸Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.

¹⁹Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, careia Îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.

²⁰Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când* Dumnezeu este unul singur.

²¹Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă* s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.

²²Dar Scriptura a* închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

²³Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

²⁴Astfel, Legea* ne-a fost un îndrumător¹ spre Hristos, ca** să fim socotiți neprihăniți prin credință.

²⁵După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.

²⁶Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.

²⁷Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.

²⁸Nu* mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

²⁹Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori** prin făgăduință.

CAPITOLUL 4

Moștenitorul și credința

¹Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot.

²Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său.

³Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram* sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.

⁴Dar când* a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut** din femeie†, născut sub†† Lege,

⁵ca să* răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca** să căpătăm înfierea.

⁶Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul* Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!”

⁷Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă* ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.

Galatenii și învățătorii mincinoși

⁸Odinioară, când nu cunoșteți* pe Dumnezeu, erați robiți** celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei.

⁹Dar acum, după ce* ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum** vă mai întoarceți iarăși la acele învățături† începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?

¹⁰Voi păziți zile*, luni, vremuri și ani.

¹¹Mă tem să* nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.

¹²Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu* mi-ați făcut nicio nedreptate.

¹³Dimpotrivă, știți că* în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată.

¹⁴Și n-ați arătat nici dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu, dimpotrivă, m-ați primit ca* pe un înger al lui Dumnezeu, ca** pe Însuși Hristos Isus.

¹⁵Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu putință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat.

¹⁶M-am făcut oare vrăjmașul vostru pentru că* v-am spus adevărul?

¹⁷Nu cu gând bun* sunt plini de râvnă ei pentru voi, ci vor să vă dezlipească de noi ca să fiți plini de râvnă față de ei.

¹⁸Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi.

¹⁹Copilașii mei*, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!

²⁰O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi și să-mi schimb glasul, căci nu știu ce să mai cred!

Pilda Agarei și a Sarei

²¹Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?

²²Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul* din roabă și unul** din femeia slobodă.

²³Dar cel din roabă s-a* născut în chip firesc, iar** cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.

²⁴Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai* naște pentru robie și este Agar,

²⁵căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.

²⁶Dar Ierusalimul* cel de sus este slobod și el este mama noastră.

²⁷Fiindcă este scris: „Bucură-te^{*}, stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.”

²⁸Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii^{*} ai făgăduinței.

²⁹Și cum s-a întâmplat atunci, că cel^{*} ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa^{**} se întâmplă și acum.

³⁰Dar ce zice Scriptura^{*}? „Izgonește^{**} pe roabă și pe fiul ei, căci fiul[†] roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.”

³¹De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci^{*} ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.

CAPITOLUL 5

Rămâneți dar tari^{*} și nu vă plecați iarăși sub^{**} jugul robiei.

Slobozenia creștină

²Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă^{*} vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.

³Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur că^{*} este dator să împlinească toată Legea.

⁴Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați^{*} despărțit de Hristos; ați căzut din^{**} har.

⁵Căci noi, prin Duhul, așteptăm^{*} prin credință nădejdea neprihănirii.

⁶Căci^{*}, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința^{**} care lucrează prin dragoste.

⁷Voi alergați^{*} bine: Cine^{**} v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?

⁸Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce^{*} v-a chemat.

⁹Puțin^{*} aluat face să se dospească toată plămădeala.

¹⁰Eu^{*}, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel^{**} ce vă tulbură va[†] purta osânda, oricine ar fi el.

¹¹Cât despre mine^{*}, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce^{**} mai sunt prigonit? Atunci, pricina de poticnire a crucii s-a dus[†].

¹²Și^{*} schilodească-se odată cei ce^{**} vă tulbură!

Îndemn să trăiască în dragoste

¹³Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie^{*} o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci^{**} slujiți-vă unii altora în dragoste.

¹⁴Căci toată^{*} Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să^{**} iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

¹⁵Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.

Faptele firii pământești și Duhul

¹⁶Zic dar: umblați* cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.

¹⁷Căci firea* pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că** nu puteți face tot ce voiți.

¹⁸Dacă* sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.

¹⁹Și faptele* firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea,

²⁰închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide,

²¹pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei* ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

²²Roadă* Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea**, facerea de bine†, credincioșia,

²³blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva* acestor lucruri nu este lege.

²⁴Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit* firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.

²⁵Dacă* trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.

²⁶Să* nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.

CAPITOLUL 6

Fraților, chiar dacă* un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești**, să-l ridicați cu† duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși ca†† să nu fii ispitit și tu.

²Purtați-vă* sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea** lui Hristos.

³Dacă* vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic**, se înșală singur.

⁴Fiecare* să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ceea ce-l privește pe el, și nu** cu privire la alții;

⁵căci fiecare* își va purta sarcina lui însuși.

⁶Cine* primește învățătura în Cuvânt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.

⁷Nu * vă înșelați: „Dumnezeu ** nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce† seamănă omul, aceea va și secera.

⁸Cine * seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică.

⁹Să* nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă** nu vom cădea de oboseală.

¹⁰Așadar *, cât avem prilej, să** facem bine la toți, și mai ales fraților† în credință.

¹¹Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mâna mea!

¹²Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor vă* silesc să primiți tăierea împrejur numai** ca să nu suferă† ei prigonire pentru crucea lui Hristos.

¹³Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea, ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, pentru ca să se laude ei cu trupul vostru.

¹⁴În ce mă privește*, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită** față de mine și eu, față de lume!

¹⁵Căci în * Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o faptură nouă.

¹⁶Și* peste toți cei ce vor umbla după** dreptarul acesta și peste Israelul† lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!

¹⁷De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port* semnele Domnului Isus pe trupul meu.

¹⁸Fraților, harul* Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.